

NLP

Nevel. Lazít. Provokál. Finoman, észrevétlen beszivárog bőr alá, és folyamatosan sűg. Nem harsog, nem tolakszik, nem teszi-veszi magát, hanem észrevétlen már az ereidben lüktet: „mindened megvan”. Nincs kifogás, nincs mentség, a Te Életed, a Te Partid. Azt hívsz meg, akit akarsz, úgy rendezed be, ahogy te szeretnéd, az lesz a program, amit kitalálsz, olyan lesz a hangulat, ahogyan te alakítod.

Én és az NLP? Rájöttünk, hogy összeillünk. Már hat éve, hogy elkezdődött a kapcsolatunk, és azóta változunk egymásban folyamatosan. Összeszoktunk, jók vagyunk együtt. Meséljek?

Nagytakarítással indítottunk. Ez az a munka, amelyhez egyedül nekifogni nehéz. NLP és én – ha már összesodort minket a jó sorsunk - feltűrtük egymás ingujját, és belevágtunk. Felületes portöreléssel kezdődött, ahol éppen kézre esett, és persze csak „ahol a papok táncolnak”, aztán már felemeltünk néhány tárgyat, hogy alattuk is körülnézzünk. Később a fiókjaimat is kihúzhatta, járt az ágy alatt, a szekrény tetején, aztán ahogy haladtunk, vérszemet kaptam, és végül beengedtem mindenhová. Feemeltem neki a szőnyeget, benézhetett a hajszálrepedésekbe, kotorászott régi bőrdöngyeimben, múltbeli kacatok között. Semmit nem dobtunk ki, csak szétválogattunk, becsomagoltunk ezt-azt, átrendeztük kissé az emlékeket. Úgy belejöttünk, hogy nem is volt kedvünk abbahagyni. Mikor a múlttal megvultunk, hozzákezdünk a jövő berendezéséhez. Saját örömünkre és mások épülésére. Amikor ez is megvult, körülnéztünk, és láttam ám, hogy sokkal élvezetesebb, értelmesebb és fontosabb lett a jelen és a Létezés.

Amikor összejöttünk, kilókban is mérhető lelki súlyokat cipeltem, de nem tudtam róla. A tükörben nem tűnt fel, hozzám tartoztak, nem merült fel, hogy ezek letehetők, nem is éreztem súlynak, hisz az enyéme, hozzám tartoztak. NLP csak nézett, elnézően, nem ítélkezőn, halkán megjegyezte, hogy történik, ami történik, de a szenvedés opció, nem kötelező elem a kűrben, és nem is ér sok pontot. Micsoda pökhendiség és otrombaság! Szakítani akartam azonnyomban. Mit képzelsz? A szenvedéseim a kincseim, a tőkém, az életem. Ragaszkodom hozzájuk.

- Te dolgozol - mondta, és csendesen ügyködött tovább. Csak kérdezett és kérdezett:
- Mi zavar? Mi a célod? Merre akarsz menni?
- Hagyjál NLP, nincs célom, unom magam, unom az egészséget, megvult már minden, VÉGE VAN.
- Honnan tudod? Jó így neked? Ezt akarod?
- Nem akarom, hanem ez van. Nem érted?
- Ne magyarázz, ne okoskodj! Van kedved találkozni magaddal? Egy belső interjú? Akarod tudni, hogy mi vagy, mire vágysz? Merre tartanál, ha nem agyalnál folyton?

Duzzogtam. Nehogy már jobban tudjon nálam engem. Jó, jó, végül is becsukhatom

a szemem, abból nem lehet bajom. Úgyis VÉGE VAN.

- Honnan jön a hang? ... Ki mondja? ... Mit akar mondani? ... Mi a jó szándéka? ... Mit szeretne elérni?... Mit súg, mire tanít? ...

- Mit, mit, mit??? Na, vajon mit?!??? Persze hogy ne legyen vége, hogy könyörgöm, történjen még valami, hogy tudjak még egyszer lelkesedni, hogy felgyúljon bennem a szenvedély, a kedv, hogy ébren tartson a lelkesedés, hogy legyen megint mániám, hogy élvezzem újra az életem.

És a hang szólt:

- VAN TOVÁBB - melegen, simogatón, szinte súgva, de magabiztosan: - VAN TOVÁBB.

Szétáradt a testemben az öröm és a nyugalom. Jó, akkor ezzel megvolnánk. Szem kinyit, körülnéz, fejben persze hiszi-a-piszi, közben szétáradó mosoly rajtam, elvehetetlen.

És LETT TOVÁBB. Ledobtam öt kilót. NLP nem tréfált. Ontotta bennem az ötleteket. Lett terv, lett cél, lett siker, mámor, majd újabb és újabb célok. És nemcsak élek vele, de tanítom, terjesztem, hírét viszem, világgá kiáltom, hogy az emberben minden megvan, amire szüksége van.

Pataki Katalin

NLP mester, EMCC master coach, tréner, tanár, újságíró
quitepatika@gmail.com